

Els nens exemplars, son pobres, cosa molt natural perquè si fossin de bona família serien un pijos i uns bandarres. Els pares dels nens exemplars tenen oficis dignes, però humils (fuster, sabater, sastre de parracs...) i les mares, apart de bones cristianes, es queden sempre a casa, fent bullir una ceba i cuidant als altres set fills que ha parit per gràcia de Déu. Enmig d'aquest "Cristu", el nen exemplar, enlloc d'ajudar a la mare, es passa el dia a les esglésies, fent d'escolanet, o portant els sants olis als malalts. Curiositats de la història o potser necessitats històriques, fan que el nens exemplars acostumin a morir molt joves, a tocar de l'adolescència, abans de poder-se sentir temptats per la carn. Això sí, es moren molt contents, veient un no parar de sants i verges que li donen la benvinguda al paradís. Hi ha nens exemplars que no es moren a temps, i perden molta categoria. Generalment una vegada grans, intenten ficar-se en alguna societat religiosa però no acaben d'encaixar i al final es posen d'ermitans en una cova. Moren menys contents, primer perquè ja saben de què va la vida i segona perquè la humitat de la cova els ha provocat unes artritis deformants que potser no es mereixien (diuen ells).

Les nenes exemplars, ho tenen més complicat perquè apart de tenir els pares pobres han de ser bastant lletgetes. D'altra banda, les manades de mascles, esconyarien la seva virginitat i ja se sap que sense virginitat no hi ha exemplaritat. Ho va dir un Papa, mascle, naturalment. Les nenes exemplars a més, no poden anar al seu aire visitant esglésies i malalts. Faltaria més, totes soles! Elles han de quedar-se a casa, al costat de la mare que cuida als set germans mentre bull la ceba. Així doncs, la única sortida de les nenes exemplars, és tenir visions des del catre de màrrega i, si són molt bones, se'ls concedeix algun desmai. Aquestes nenes no moren tan joves, ben al contrari, la majoria arriba a la centena i es va marcint poc a poc en un convent ple de germanes, tan bones, lletges i gordes com ella. Al morir, no se sap què veuen perquè fa anys que no hi toquen i diguin el que diguin, la comunitat ho posa en quarantena.

I ara digueu. Per què des de Karlitus parlem de vides exemplars? Senzillament volíem fer constar que no som exemplars, que no volem ser exemplars, que ens empenyen les vides exemplars i que si un dia ens trobem un exemplar de cara, no responem dels nostres actes. Amén.

OBEDIÈNCIA, CAPITAL, ESTUPIDESA

Ser obedient comporta, necessàriament, ser imbècil. Si fóssim tots obedients, la terra encara seria plana, el sol donaria voltes com un boig, ens moriríem per qualsevol infecció, les dones paririen amb dolor, i no existiria la Coca Cola.

Obediència, per exemple, vol dir ser un polític d'aquells que estan darrera el líder quan fa una roda de premsa i que van assentint amb el cap —com els gossets dels parabrises dels cotxes— totes les bestieses que diu, que li riuen les gracies i que l'aplaudeixen quan fa una pausa per beure aigua.

La obediència no és un mèrit, és la simple imposició del poder. Si ets obedient et donaran una caramel, si ets obedient et portaran al cel, si ets obedient tindràs feina i qui sap si algun estalvi... La obediència, estimats germans, és el jou del poder.

I això no és el pitjor. El pitjor comença quan repasses qui és el poder. Trump? Putin? Felip VI? El Tribunal Superior de Justícia? De veritat podem seguir les ordres d'aquesta colla, sense que ens caigui la cara de vergonya?

Iceta, el cap dels socialistes catalans, és obedient. Però parlant seriosament. Algú voldria arribar a ser com Iceta? No resulta molt més temptador, cremar a la foguera de la inquisició abans de passar un cap de setmana fent d'Iceta?

No cal ser crítics direu alguns, d'acord, també es pot ser imbècil.

La obediència guia la societat, direu altres, d'acord, però guia invariablement cap a l'estupidesa. I ja no podeu dir res més. Us falten arguments, intel·ligència, valentia... Sou massa obedients.

